

malrektan nazon, kaj ondajn arĝentajn kapharojn, lipharojn, kaj barbon. Sub la bildo aperis la nomo “Albus Zomburdo.”

“Do *tiu* estas Zomburdo!” diris Hari.

“Ne diru al mi, ke vi neniam aŭdis pri Zomburdo!” diris Ron. “Ĉu mi povas ekhavi ranon? Eble mi trovos Agripon — dankon —”

Hari inversigis la karton, kaj legis:

ALBUS ZOMBURDO

NUNTEMPA LERNEJESTRO DE PORKALO

Taksata de multaj kiel la plej eminenta sorĉisto de la nuna epoko, Zomburdo estas aparte fama pro sia venko super la Mava sorĉisto Grindelvald en 1945, pro la eltrovo de la dek du utiloj de draka sango, kaj pro sia laboro pri alĥemio kun sia kolego, Nikolao Flamel. Profesoro Zomburdo ŝatas ĉambromuzikon, kaj kegloludon.

Hari renversis la karton denove kaj vidis mirante, ke la vizaĝo de Zomburdo estis malaperinta.

“Li estas for!”

“Nu, vi certe ne kredas, ke li restas senokupa la tutan tagon tie,” diris Ron. “Li revenos. Ho ne, mi ekhavis Morgana denove, kaj mi jam havas ses ekzemplerojn de ŝi... ĉu vi dezirus ĝin? Vi povus komenci kolekton.”

La okuloj de Ron vagis al la amaso da Ĉokoladaj Ranoj, kiu atendis malpakadon.

“Bonvolu,” diris Hari. Tamen, en la — komprenu — mogla mondo, la homoj simple restas senmove en la fotoj.”

“Vere? Kio, ili tute ne moviĝas?” Ron aspektis mirfrapite. “*Strange!*”

Hari fiksrigardis dum Zomburdo krablis reen en la bildon sur lia karto, kaj donis al li malgrandan rideton. Ron pli interesis manĝi la ranojn ol rigardi la Famajn Gesorĉistajn Kartojn, sed Hari ne povis eltiri siajn okulojn de ili. Li baldaŭ havis ne nur Zomburdon kaj Morganan, sed ankaŭ Hengist de Vudkroft, Alberik Grunio, Circo, Paracelco, kaj Merlino. Li fine tiris siajn okulojn for de la Druidino Kliodna, kiu estis gratanta sian nazon, por malfermi saketon da Berĉjo Boc’ Ĉiagustaj Ĵeleeroj.

“Vi devas atenti pri tiuj,” Ron avertis al Hari. “Kiam oni diras ĉiagusta, tio signifas *ĉia gusto* — komprenu, vi havas ĉiujn el la ordinaraĵ, kiaj ĉokolada kaj pipromenta kaj marmelada, sed vi plue povas trafi spinacon kaj hepataĵon kaj tripon. Georgo opinias, ke li unufoje havis unu kun la gusto de mukaĉo.”

Ron prenis verdan ĵeleeron, rigardis ĝin zorgeme, kaj mordetis ĝin ĉe la fino.

“Fui! — jen burĝonbrasiko! Ĉu klare?”

Ili pasis gajan tempon manĝante la Ĉiagustajn Ĵeleerojn. Hari havis